

Az Alföld Képcsarnoka

LESSENYEI MÁRTA

Azzal kezdi a válaszát, hogy tiz évvel idősebbnek mondja magát. Sokallom, hisz oly fiatalos, mintha tegnap érettségizett volna. De, mint aki megbánta, hogy, ha csak pár pillanatra is, öregbítette magát, gyorsan kirukkol a valódi évszámmal: 1930-ban született, Budapesten.

Mikor gondolt arra, hogy szobrászatra adja a fejét? – Nevetni fog, – mondja mosolyogva – csak a gimnázium elvégzése után. Mivel szerettem rajzolni, jelentkeztem az Iparművészeti Főiskolára. Nem vettek föl, de nem adtam meg magam, szorgalmasan jártam a Dési Huber szabadiskolába. Ott egyre gyakrabban hallottam a kollégáimtól: szobrásznak kellenem mennem, olyan plasztikusan rajzolok. A gondolat nem hagyott nyugton. 1949 őszén mégis fölvettem a Képzőművészeti Főiskola szobrász tanszakára. 1954-ben végeztem. Az indulás első éveiből való, a mezőgazdasági kiállítás számára készített domborműveinek fotóit nézegetjük. Egyszerre megcsap a szobrászi kultúra, a szépen vezetett formák, a finom érzékel megmunkált felület, a test idomainak plaszticitása, a reálisnak átszellemítése, ami a köznapi témát is ünnepivé varázsolja. Oly üdék e művek, hogy önkéntelenül is megkérdezem:

Hogyan fogadták el azokban az években? – Elfogadták. Sőt Munkácsy-díjjal jutalmazták. Ezt követte egy moszkvai II. díj, szereplés a párizsi ifjúsági Biennálén s a bécsi VIT kiállításon szintén II. díj. Azóta több munkámat megvette a Nemzeti Galéria, köztük egy fekvő női aktomat (vörösmárvány) s egy kútfigurát. Műveim láthatók többek közt Székesfehérvárott, Miskolcon (kettő is) és Debrecenben a Mezőgazdasági Akadémián.

Mit mintáz a legszívesebben? – Magát az embert. Anyát gyermekével, fiúkat, lányokat. Az anyaság témája áll hozzám legközelebb. Két gyermekem van, tudom mit jelent életre szülni embert és jó műalkotásokat hozni létre. Az előbbi nélkül az utóbbit sem tudnám csinálni. Nem könnyű a „kettős műszak”, élni a művészetnek és helytállni az otthon frontján, de ha egyikben elfáradtam, a másik fölűdit. Így sohasem vagyok munka nélkül, akár sürget a megbízás, akár nem.

Mi dolgozik most? – A gyöngyösi lakótelepre készítek egy kompozíciót, ugyancsak Anya gyermekével. Nem tehetek róla, az anyaság témája kimeríthetetlen. Talán gyermekeim teszik, nem tudom, de valahogy az élet lényegének szimbólumát látom benne, ezért is foglalkoztat.

S mivel a művészetnek csakis az emberre nézve van értelme, a magyar művészetnek is addig, amíg magyar emberhez szólhat, nemcsak idegenekhez, kétszeres örömmel zárom e hitvallás-számba menő indokolással „villáminterjúmat” Lesseyei Márta Munkácsy-díjas szobrászművészünkkel.

SZÍJ REZSÓ